

Arrest

nr. 312 835 van 12 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders de heer X en mevrouw X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders, de heer X en mevrouw X, op 7 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient als minderjarige op 30 juli 2018, met de hulp van haar ouders, een eigen verzoek om internationale bescherming in. Op 6 februari 2019 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk (minderjarige). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt op 24 oktober 2019, bij arrest nr. X, het daartegen ingediende beroep.

1.2. Nadat zij samen met haar gezin naar Duitsland reist en in het kader van de Dublin III-verordening terugkeert naar België, dient verzoekster, met de hulp van haar ouders, op 9 juni 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 19 juli 2023 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van de minderjarige verzoekster de beslissing tot een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend verstuurd wordt op 26 juli 2023, en die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bezit de Iraakse nationaliteit en bent afkomstig van Bagdad, waar je op 5 augustus 2010 geboren werd. Op 10 mei 2015 is je vader [M.A.S.A.-N.] (CG [...]; O.V. [...]) uit Irak vertrokken. Hij kwam op 15 juni 2015 in België aan en diende hier op diezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS nam op 23 oktober 2015 in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Hij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Je moeder [N.A.H.a.O.] (OV [...]- CGVS [...]) bracht hem op de hoogte van het feit dat onbekenden je broer [A.M.A.A.-N.] (CG [...]; O.V. [...]) probeerden te ontvoeren toen hij naar school wandelde. Je vader besloot op 14 januari 2016 met behulp van IOM vrijwillig naar Irak terug te keren. Twee weken later konden jij, je moeder en zus Irak uitreizen. Jullie arriveerden in België op 22 juni 2016 en je vader diende een dag later een tweede verzoek om internationale bescherming in. Je moeder diende op diezelfde dag een eerste verzoek in waarbij ze verwees naar de eerder door je vader aangehaalde problemen en het feit dat men je broer probeerde te ontvoeren. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd dit verzoek ook in de naam van je broer en jou als vergezellende minderjarige ingediend. Het CGVS nam op 23 mei 2017 in hoofde van je ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas. Ze dienden geen beroep in tegen deze beslissing.

Omwille van de negatieve beslissing trok je met de rest van je gezin op 7 juni 2017 naar Duitsland, waar jullie op 14 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden. Je verbleef in een opvangcentrum in Frankfurt maar werd op 14 februari 2018 omwille van de Dublin-procedure door de Duitse autoriteiten teruggebracht naar België. Je vader diende de volgende dag een derde verzoek en je moeder een tweede verzoek in waarin ze bleven vasthouden aan hun voorgaande verklaringen. Het CGVS nam op 23 juli 2018 in hoofde van je ouders een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek. Ze gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

*Op 30 juli 2018 dienden je vader een vierde en je moeder een derde verzoek in. Bovendien dienden op diezelfde datum ook je broer en jij een **eerste verzoek** in eigen naam in, jullie verklaarden beiden te vrezen ontvoerd te worden omwille van de eerdere ontvoeringspoging waarvan je broer het slachtoffer zou zijn geweest. Ter staving van je verzoek legde je volgende originele documenten neer: je identiteitskaart (d.d. 26/6/2014) en je nationaliteitsbewijs (d.d. 16/7/'14). Het CGVS verklaarde op 6 februari 2019 zowel de verzoeken van je ouders, als van jou en je broer niet-ontvankelijk. Het beroep dat jullie tegen deze beslissing indienden, werd verworpen op 24 oktober 2019.*

Je vader diende een vijfde en je moeder een vierde verzoek in op 18 november 2019. Hun verzoeken werden door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 4 juni 2020. Het beroep dat ze hiertegen intekenden werd verworpen op 18 februari 2021.

Je vader diende een zesde en je moeder een vijfde verzoek in op 16 maart 2021. Hun verzoeken werden door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 28 april 2021. Ze tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Je vader diende een zevende en je moeder een zesde verzoek in op 19 oktober 2021. Hun verzoeken werden door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 14 januari 2022. Ze tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Je vader diende een achtste en je moeder een zevende verzoek in op 7 juli 2022. Hun verzoeken werden door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 15 december 2022. Ze tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

*Op 9 juni 2023 diende jij een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. Je verklaart België niet te hebben verlaten sinds je vorige verzoek. Je wil niet terugkeren naar Irak. Je wil in België blijven, je leven is immers hier. Je verblijft hier sinds je vijfde en bent nu dertien. Je doet je best om je diploma te behalen, hetgeen je in Irak niet meer zou kunnen gebruiken. In Irak zou je niet kunnen studeren aangezien je geen Arabisch kunt lezen of schrijven en slechts een beetje Arabisch kunt spreken. Van Irak hoorde je*

via je ouders dat het er gevaarlijk is, je weet echter niet met welke reden zij Irak verlieten, noch of die problemen nog actueel zijn. In Irak zou je niet zoals hier vrij zijn om met je vriendinnen buiten te gaan spelen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden in jouw hoofde heeft kunnen vaststellen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het verleden steunmaatregelen verleend.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat jouw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet ontvankelijk werd verklaard, omdat in jouw naam geen eigen feiten werden aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verwierp het beroep dat hiertegen werd ingetekend. Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot je vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat je voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in jouw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat je naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op jouw asielerzoek. Je verklaart immers expliciet niet te weten wat de reden was waarom je ouders Irak verlieten en wist bovendien tevens niet of de problemen nog actueel zouden zijn. Dit werpt dan ook geen ander licht op de eerdere beoordeling met betrekking tot jouw asielmotieven.

Wat betreft jouw verklaringen dat je leven hier is, dat je in Irak niet zoals hier vrij zou zijn om met je vriendinnen buiten te gaan spelen en dat je in Irak moeite zou hebben om te studeren omwille van je matige kennis van het Arabisch zowel verbaal als schriftelijk, dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met je asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op [https:// www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html](https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html) of <https://www.refworld.org/>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)** , beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar je afkomstig bent. Gezien je verklaringen met betrekking tot je herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december

2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Bagdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van je leven of je persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of jij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in jouw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat je bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van je leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, breng je geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat je voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.:

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en de samenwerkingsplicht.

Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal het hoger belang van het kind en haar profiel als dertienjarig meisje in acht moest nemen. Unicef zet volgens haar in de verf dat de toegang tot school in Irak niet vanzelfsprekend is, met alle risico's tot onmenselijke en vernederende behandelingen voor kinderen vanden. Zij stelt dat het niet alleen is omwille van haar gebrek aan kennis van de Arabische taal dat zij in Irak niet naar school kan gaan, maar dat het schoolsysteem door de algemene situatie ineengestort is. Het gebrek aan scholing heeft volgens haar tot gevolg dat kinderen blootgesteld worden aan uitbuiting, kinderarbeid, rekrutering door gewapende groeperingen en aan kindhuwelijken. Zij vervolgt dat 10% van de meisjes onder de leeftijd van 15 uitgehuwelijkt wordt en 50% onder de 18 jaar. De erbarmelijke economische situatie zou volgens haar zorgen voor meer uithuwelijkingen, wat dan weer haar fysieke integriteit in het gedrang brengt. Zij vervolgt dat het huwelijk de echtgenoot het recht geeft om seksuele betrekkingen aan te gaan met de minderjarige, waarvoor zij verwijst naar een rapport van Unicef. Zij benadrukt dat huwelijken in Irak een business zijn geworden van sjitische imams, die het huwelijk ongestraft praktiseren en meisjes hierbij in de prostitutie verdiepen. De gebruiken die zij zich in België, sedert vijfjarige leeftijd eigen maakt, gaan volgens haar regelrecht in tegen die Iraakse mentaliteit. Zij voegt toe dat de rechten van vrouwen en meisjes erop achteruit gaan. Zij verwijt de commissaris-generaal nergens de vraag te stellen naar de behoefte van een 'doeltreffende' en 'niet-tijdelijke bescherming' conform artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens gaat verzoekster in op het risico voor vervolging als soenniet en verwijst zij naar de COI Focus van januari 2021 van het Verenigd Koninkrijk, waaruit blijkt dat soennieten specifiek gevisieerd worden door de PMF. Zij worden gearresteerd op grond van hun naam of van een gelijkenis met een naam die op een lijst zou kunnen verschijnen van IS-verdachten wat volgens haar bevestigd wordt door voormelde COI Focus. Zij besluit dat zij als soenniet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus nu zij een reëel gevaar voor vervolging kent.

Ondergeschikt meent zij dat zij een verhoogd risico loopt op ernstige schade zodat haar de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 9 augustus 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022;
- COI Focus *Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023 (update);
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van mei 2024.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (Hof van Justitie 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (Hof van Justitie 9 september 2021, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker

nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek, ingediend in haar hoedanigheid van minderjarige, verklaart verzoekster te vrezen ontvoerd te worden omwille van de eerdere ontvoeringspoging waarvan haar broer het slachtoffer zou zijn geweest. De commissaris-generaal verklaart het verzoek op 6 februari 2019 niet-ontvankelijk (minderjarige) omdat verzoekster geen eigen feiten heeft ingeroepen die het indienen van een verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. De commissaris-generaal oordeelt dat haar verklaringen volledig berusten op dezelfde gronden aangehaald door haar ouders ter staving van hun beschermingsverzoek, naar aanleiding waarvan geoordeeld werd dat zij er, met hun verklaringen omtrent de ontvoeringspoging, niet in geslaagd waren aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet lopen. Na beroep

oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat uit het administratief dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die verzoeksters ouders ter staving van hun eerder ingediend beschermingsverzoek aanbrachten. Het beroep wordt verworpen.

5.2. In het kader van haar tweede beschermingsverzoek, ingediend in haar hoedanigheid als minderjarige, verklaart verzoekster dat zij in België wilt blijven, dat ze niet wilt terugkeren naar haar land, dat haar leven hier is, dat zij haar best doet om een diploma te krijgen, dat als zij terugkeert naar Irak zij haar diploma niet meer kan gebruiken, dat zij hier is sinds zij vijf jaar is en dat zij binnen één maand dertien jaar oud wordt. Gevraagd of ze weet waarom ze Irak verlaten heeft, of haar ouders haar erover verteld hebben en of ze nog herinneringen aan Irak heeft, antwoordt ze ontkennend. Haar gevraagd of de reden waarom haar ouders niet meer naar Irak kunnen, nog actueel is, antwoordt ze het niet te weten. Op de vraag wat haar ouders haar verteld hebben over Irak, stelt ze dat het daar gevaarlijk is. (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek, 19.06.2023, punt 17)

Op de vraag wat zij vreest bij terugkeer naar haar herkomstland, antwoordt verzoekster dat ze er niet kan studeren, ze niet kan lezen en schrijven in het Arabisch, ze slechts een beetje kan spreken in het Arabisch en ze vreest om er te leven omdat ze er geen herinneringen heeft en klein was (*ibid.*, punt 20). Zij geeft aan niemand te hebben in Irak (*ibid.*, punt 21) en voegt nog toe dat zij hier vriendinnen heeft waarmee ze buiten kan spelen, wat niet zou kunnen in Irak omdat ze er geen veiligheid zou hebben. Haar moeder voegt nog toe dat de toekomst en vrijheid van haar kinderen hier is, dat er in Irak geen toekomst is voor hen en dat ze al bijna acht jaar hier verblijven (*ibid.*, punt 24).

5.3. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beslissing is gebaseerd op de volgende vaststellingen:

- i) Verzoekster heeft geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken bijgebracht die betrekking hebben op haar asielerzoek;
- ii) Haar verklaringen, dat haar leven hier is, dat ze in Irak niet vrij zou zijn om met haar vriendinnen buiten te spelen en ze er moeite zou hebben om te studeren omwille van haar matige kennis van het Arabisch, hebben geen uitstaans met de asielmotieven, ressorteren niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming en zijn niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen.

5.3. Waar verzoekster in het verzoekschrift in essentie meent dat er geen voldoende rekening gehouden werd met haar profiel als dertienjarig meisje, haar langdurig verblijf in België en evenmin met het hoger belang van het kind, dient te worden vastgesteld wat volgt.

5.3.1. Voor de beoordeling van een toekomstige vrees voor vervolging, omwille van de door verzoekster, tijdens haar verblijf sedert 22 juni 2016 (met uitzondering van een verblijf van enkele maanden in Duitsland) alhier, genoten vrijheden en rechten, kan op dienstige wijze worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, *K.L. t. Nederland*.

In voormeld arrest verschaft het Hof van Justitie immers meer inzicht in de vraag of, naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, vrouwen uit dat land, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, die met name is verankerd in artikel 2 VEU, kunnen worden geacht te behoren tot “een specifieke sociale groep”, wat een “grond van vervolging” vormt die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden.

Het Hof van Justitie benadrukt in zijn overwegingen 36 en 37 dat bij de uitlegging van de bepalingen van de richtlijn 2011/95 niet enkel moet worden gekeken naar het algemene opzet en de doelstelling van deze richtlijn, doch tevens naar “het Verdrag van Genève en de andere toepasselijke verdragen als bedoeld in artikel 78, lid 1, VWEU. Tot die verdragen behoren onder meer het Verdrag van Istanbul en het CEDAW [arrest van 16 januari 2024, *Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld)*, C-621/21, EU:C:2024:47, punten 37 en 44-47].” Het Hof van Justitie brengt in herinnering dat, luidens het Verdrag van Istanbul, “de gelijkheid tussen vrouwen en mannen onder meer het recht [inhoudt] van iedere vrouw in op bescherming tegen alle vormen van gendergerelateerd geweld, alsook het recht om niet te worden gedwongen te trouwen, om zelf te kiezen of zij een geloof wil aanhangen, om eigen politieke opvattingen te hebben en deze te uiten, en om eigen levenskeuzen te maken, met name op het vlak van onderwijs, beroepsloopbaan of activiteiten in de publieke sfeer.”

Wat in het bijzonder de vervolgingsgrond “*behoren tot een bepaalde sociale groep*” betreft, brengt het Hof van Justitie in herinnering dat aan twee cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan, met name (1) de personen die tot deze groep zouden kunnen behoren, moeten ten minste een van de volgende drie identificatiekenmerken delen:

- een “*aangeboren kenmerk*”,
- een “*gemeenschappelijke achtergrond die niet kan worden gewijzigd*” of
- een “*kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*”.

(2) de groep moet in het land van oorsprong een “*eigen identiteit*” hebben, “*omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd*” Het Hof van Justitie stelt verder: “*Daarnaast wordt in de tweede alinea van dat artikel 10, lid 1, onder d), onder meer gepreciseerd dat “terdege rekening [dient te worden] gehouden met genderspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd*”.

Deze bepaling moet worden gelezen in het licht van overweging 30 van richtlijn 2011/95, waarin staat te lezen dat de genderidentiteit kan samenhangen met bepaalde juridische tradities en gewoonten [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 41].

Wat betreft de eerste voorwaarde, kan in het arrest als volgt worden gelezen:

“42. Wat betreft de eerste voorwaarde voor de identificatie van een „specifieke sociale groep”, als geformuleerd in artikel 10, lid 1, onder d), eerste alinea, eerste streepje, van richtlijn 2011/95, namelijk dat de leden van de betrokken groep ten minste één van de drie daarin genoemde identificatiekenmerken delen, heeft het Hof reeds geoordeeld dat het feit dat iemand een vrouw is, een aangeboren kenmerk is en dus volstaat opdat aan deze voorwaarde is voldaan [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 49].

43. Daarnaast kunnen vrouwen ook aan die voorwaarde voldoen doordat zij een bijkomend gemeenschappelijk kenmerk delen, bijvoorbeeld een ander aangeboren kenmerk, een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden, zoals een bijzondere gezinssituatie, of een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is dat van deze vrouwen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven [zie in die zin arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 50].

44. Hierbij veronderstelt het feit dat een vrouw zich daadwerkelijk vereenzelvigd met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen – wat inhoudt dat zij in haar dagelijks leven het voordeel van deze gelijkheid wil genieten – ten eerste, zoals de advocaat-generaal in punt 34 van zijn conclusie opmerkt, dat zij, onder meer op het vlak van onderwijs en beroepsloopbaan, de mate en aard van activiteiten in de publieke sfeer, de mogelijkheid om economisch onafhankelijk te worden door buitenshuis te werken, de beslissing om alleen of in gezinsverband te wonen en de partnerkeuze, vrij haar eigen levenskeuzen kan maken, welke keuzen bepalend zijn voor haar identiteit. Bijgevolg kan het feit dat een vrouwelijke derdelander zich daadwerkelijk vereenzelvigd met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen worden beschouwd als een „kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat zij dit opgeeft”. Het maakt in dat verband geen verschil dat deze derdelander niet meent een groep te vormen met andere vrouwen uit derde landen of met alle vrouwen die zich met deze fundamentele waarde vereenzelvigen.

45. Ten tweede kan de omstandigheid dat jonge vrouwen uit derde landen in een lidstaat van ontvangst hebben verbleven tijdens een levensfase waarin een persoon zijn identiteit vormt, en zij zich tijdens dat verblijf daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, „een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden”, als bedoeld in artikel 10, lid 1, onder d), eerste alinea, eerste streepje, van richtlijn 2011/95, opleveren.

46. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat die vrouwen, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, voldoen aan de eerste voorwaarde voor de identificatie van een „specifieke sociale groep”, als geformuleerd in artikel 10, lid 1, onder d), eerste streepje, van richtlijn 2011/95.”

Wat betreft de tweede voorwaarde, kan in het arrest als volgt worden gelezen:

“48. Wat betreft de tweede voorwaarde voor de identificatie van een „specifieke sociale groep” waarin artikel 10, lid 1, onder d), eerste alinea, tweede streepje, van deze richtlijn voorziet, die verband houdt

met de „eigen identiteit” van de groep in het land van herkomst, moet worden vastgesteld dat vrouwen door de directe omgeving als afwijkend kunnen worden beschouwd en kunnen worden erkend als personen met een eigen identiteit in die omgeving, met name ten gevolge van de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 52]. 49. Aan deze tweede voorwaarde wordt ook voldaan door vrouwen die een bijkomend gemeenschappelijk kenmerk delen – zoals het feit dat zij zich daadwerkelijk vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen – wanneer de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden tot gevolg hebben dat deze vrouwen wegens dat gemeenschappelijke kenmerk door de directe omgeving als afwijkend worden beschouwd [zie in die zin arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 53].

50. In dit verband moet worden gepreciseerd dat het staat aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat om te bepalen welke directe omgeving relevant is voor de beoordeling of deze sociale groep bestaat. Deze omgeving kan samenvallen met het gehele derde land van herkomst van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, of kan meer beperkt zijn, bijvoorbeeld tot een deel van het grondgebied of van de bevolking van dat derde land [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 54].

Het Hof van Justitie concludeert in zijn overweging 51 dat:

“Hieruit volgt dat vrouwen, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot „een specifieke sociale groep” als bedoeld in artikel 10, lid 1, onder d), van richtlijn 2011/95.”

Wat betreft de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging, vanwege het behoren tot voormelde sociale groep, stelt het Hof van Justitie, onder meer dat rekening moet worden gehouden met het feit dat “een daad van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève onder meer de vorm kan aannemen van een daad „van genderspecifieke aard”, zoals in artikel 9, lid 2, onder f), van die richtlijn is gepreciseerd. Zo bepaalt artikel 60, lid 1, van het Verdrag van Istanbul dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen – dat volgens artikel 3 van dit verdrag als een schending van de mensenrechten en een vorm van discriminatie van vrouwen dient te worden beschouwd – moet worden erkend als een vorm van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève. Voorts verlangt dat artikel 60, lid 2, van het Verdrag van Istanbul dat de partijen waarborgen dat elk van de gronden van vervolging uit het Verdrag van Genève – dus ook de vervolgingsgrond „behoren tot een bepaalde sociale groep” – op gendersensitieve wijze wordt uitgelegd. (zie overwegingen 54-55) en “Zoals blijkt uit punt 36, onder x), van de UNHCR-richtsnoeren inzake internationale bescherming nr. 1, die zien op de gendergerelateerde vervolging in het kader van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève, moeten de bevoegde nationale autoriteiten te dien einde informatie verzamelen over het land van herkomst die relevant is voor de behandeling van verzoeken die zijn ingediend door vrouwen, zoals hun rechtspositie, hun politieke, economische en sociale rechten, de culturele en sociale gewoonten van het land en de gevolgen van niet-naleving van die gewoonten, de frequentie van de schadelijke traditionele praktijken, het voorkomen en de vormen van het gerapporteerde geweld tegen vrouwen, de bescherming die zij genieten, de straffen die de daders van dergelijk geweld worden opgelegd en de risico’s die een vrouw loopt als zij terugkeert naar haar land van herkomst nadat zij een dergelijk verzoek heeft ingediend [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 61]” (zie overweging 61).

5.3.2. In casu ligt een volgend verzoek om internationale bescherming voor. De kernvraag is derhalve of de door verzoekster ingeroepen elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek heeft verzoekster inderdaad reeds gewag gemaakt van haar wens om in België haar toekomst op te bouwen omdat ze hier vrij is en omdat zij in Irak op jonge leeftijd zal moeten huwen.

De commissaris-generaal heeft hieromtrent op 6 februari 2019 geoordeeld als volgt:

“Betreffende de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige verzoeken om internationale bescherming, met name dat u wilt dat uw kinderen hun toekomst hier in België opbouwen, aangezien ze hier vrij zijn en in Irak op jonge leeftijd zouden moeten huwen,

moet voorts worden benadrukt dat deze niet overtuigen. U beweert dat in Irak vrouwen op hun veertiende moeten huwen, ook mannen zouden heel jong huwen. Dit zou ertoe leiden dat ze niet kunnen studeren. Dient echter te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote zelf pas rond jullie tweeëntwintigste zijn gehuwd. Bovendien is het volgens de Iraakse traditie vaak de vader die bepaalt wie met wie huwt. U hebt voor geen van uw kinderen iemand in gedachten waarmee ze zouden moeten huwen. U laat hen zelf de vrijheid te kiezen met wie ze omgaan (CGVS p.8-9). Uw echtgenote voegde er nog aan toe dat haar traditioneel conservatieve stiefvader haar vroeger verplichtte een hoofddoek te dragen en haar studiekeuze te bepalen (CGVS 15/15329BY p.3). U zelf was evenwel steeds akkoord met het feit dat uw echtgenote geen hoofddoek droeg. U beschouwt dit als behorend tot de persoonlijke vrijheid (CGVS 15/15329BY p.7). Niets wijst er dus op dat uw dochter bij terugkeer naar Irak verplicht zou worden om zich te schikken naar een uiterst conservatieve moraal en zodoende verstoken dient te blijven van onderwijs of verplicht zal worden een hoofddoek te dragen of op jonge leeftijd te huwen.”

De Raad heeft na beroep tegen voormelde beslissing, in het arrest nr. 227.968 d.d. 24 oktober 2019 als volgt geoordeeld: *“Met het algemeen opwerpen dat zij nog klein zijn en kwetsbaar, en zij zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan het leven in Irak, nu zij hier al zo lang zijn, kan niet worden besloten tot het bestaan in hun hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat zij bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zullen kennen omwille van hun verblijf in België. Zij brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Irak anders gepercipieerd en gevisieerd zullen worden noch tonen zij aan dat hun verblijf in België voor hen risico's inhouden, dat zij hun leven niet opnieuw zouden kunnen opnemen in Irak, en dat zij zich in hun land van herkomst niet zouden kunnen aanpassen aan de aldaar geldende (islamitische) wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België blijft en zij zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan het leven in Irak, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoekende partijen echter in gebreke blijven.”*

Er kan echter niet aan voorbijgegaan worden dat de beoordelingen, van zowel de commissaris-generaal als de Raad, van verzoeksters verklaringen in het kader van haar eerste beschermingsverzoek dateren van 2019, zijnde vijf jaar geleden. Evenmin mag abstractie worden gemaakt van de vaststelling dat verzoekster bij het verlaten van Irak in januari 2016 de leeftijd had van zes jaar, dat zij sedertdien nooit meer naar Irak is teruggekeerd, dat zij heden de leeftijd van veertien jaar heeft en inmiddels acht jaar in België verblijft. Verzoekster heeft haar ontplooiing als jong meisje verdergezet in België tijdens de welke zij onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid.

5.3.3. Voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie indachtig kan de commissaris-generaal er zich niet mee vergenoegen simpelweg te motiveren dat verzoeksters verklaringen *“geen uitstaans”* hebben met haar asielmotieven. Evenmin getuigt het louter bijbrengen van actuele landeninformatie bij aanvullende nota van 9 augustus 2024 van een zorgvuldig onderzoek nu deze met geen woord rept over de persoonlijke situatie van verzoekster en zich beperkt tot een overzicht van de veiligheidssituatie in Irak en vervolgens Bagdad. Hoewel in de aanvullende nota erkend wordt dat de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus en er ook gesteld wordt dat indien een Iraakse verzoeker uit Bagdad wegens zijn specifiek profiel bescherming nodig heeft, die bescherming hem wordt toegekend, ontbreekt ieder individueel onderzoek.

Nochtans stelt de EUAA *Guidance note* van juni 2022, waarnaar de commissaris-generaal middels haar aanvullende nota expliciet verwijst, wat volgt: *“Men and especially women face pressure to conform to conservative standards on personal appearances. Shia militias in Baghdad and Basrah seek to enforce strict dress codes and are responsible for violent attacks on women whose dress styles are considered inappropriate. Women have been targeted for assassination by militias, for example, due to wearing the ‘wrong’ clothes, or (allegedly) being connected to prostitution. According to a 2017 report, ‘some Muslims continued to threaten women and girls, regardless of their religious affiliation, for refusing to wear the hijab, for dressing in Western-style clothing, or for not adhering to strict interpretations of Islamic norms governing public behaviour’.”* (p. 112). Vrouwen en meisjes, die zich niet voegen naar de strikte kledingvoorschriften en conservatieve normen inzake persoonlijke verschijning, door bijvoorbeeld het dragen van een hijab te weigeren, kunnen aldus het slachtoffer worden van geweld, onder meer van sjiitische militias in Bagdad. Volgens diezelfde *Guidance Note* is de nood aan internationale bescherming

afhankelijk van risico-bepalende omstandigheden, zoals de morele of sociale norm die wordt overschreden, het geslacht (waarbij het risico hoger is voor vrouwen), de conservatieve omgeving, de regio van herkomst, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie en samenleving, enz (p. 113). In dit verband wordt er nog aan herinnerd dat verzoekster afkomstig is uit Bagdad en Soenniet is.

Ter terechtzitting neemt verzoekster het woord in het Nederlands - taal die zij overigens zeer goed beheerst - waarbij zij onder meer benadrukt dat zij al acht jaar in België is, hier naar school gaat en vriendinnetjes heeft, met wie ze graag speelt. Zij legt uit dat haar leven zich hier afspeelt en dat ze niet kan terugkeren naar Irak, waar het helemaal anders is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat tijdens haar interview in het kader van haar volgend verzoek geen voldoende aandacht besteed werd aan de wijze waarop verzoekster haar leven in België invult en al helemaal niet naar de eventuele gevolgen hiervan bij een terugkeer. De Raad acht het aangewezen verzoekster meer diepgaand te horen over deze omstandigheden, teneinde te kunnen beoordelen of zij behoort tot de specifieke sociale groep van *“vrouwen, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen”*.

5.3.4. Rekening houdend met het voorgaande, waaronder het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland, de specifiek aan verzoekster toebehorende persoonlijke omstandigheden en de algemene context van Bagdad en Irak, wordt vastgesteld dat er indicaties voorliggen dat verzoekster, die als minderjarige en op zeer jonge leeftijd uit Irak is vertrokken en thans veertien jaar oud is en aldus nog steeds minderjarig, zich doorheen haar achtjarig verblijf in België daadwerkelijk is gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, wat inhoudt dat zij in haar dagelijks leven het voordeel van deze gelijkheid wil genieten.

5.4. Alles in acht genomen wordt besloten dat verzoekster een nieuw element heeft voorgelegd waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat dit element de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

5.5. Een verder en gedegen onderzoek naar de mogelijke risico's bij terugkeer naar Irak omwille van de bovenstaande elementen eigen aan haar zaak en met inachtneming van de algemene situatie in Irak zoals deze blijkt uit actuele en objectieve landeninformatie, dringt zich dus op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

5.6. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

5.7. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 juli 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO